

Жесть

— Звідки в тебе мавпа? — питаю я.

— Турки, — каже він, — матроси з турецького корабля подарували.

— Що, просто так взяли й подарували?

— Не, — заперечно хита він головою, — вона лишайна була, а я її виходив.

— Дивно, — кажу.

— Що дивно? — не розуміє Сява.

— Ну, де вона могла підчепити в морі лишай?

— Та хезе, — знизує він плечима. — Може, від матросні... Вони ще ті мудаки...

— В смислі?

— Ну от уяви, сиджу я на пляжі... Вечір, нема нікого. А вони метрів за п'ятдесят од берега на

шлюпці кудись гребуть. І тут один із них кричить, коротше, мені: «Абазан!»

— Як-як?

— Абазан... Це матюк по-їхньому, по-турецьки. І мене, значить, переклинює просто. Оце, думаю, срати турки, тут собі, у мене на батьківщині, таке дозволяють... Потоплю сук... А вода холоднюча, градусів десять. Ото я прямо в лахах лізу в море й пливу. Аж тут хуяк... Хтось на мене застрибує і почина топить... Я на дно. Води, блін, наглитавсь. Ледь не всрався з переляку... Виплив, коротше, а воно мавпа — і лапи свої до мене тягне, верещить, вилізти на мене пробує, наче я острів який... А я так у голові все прокручую. Оце, думаю, якого я взагалі пливу до тих блядських турків? Може, вони не «абазан» кричали? Може, «абізян»? І оце я пливу їх топити, а сам же взагалі неправий. А оця ось, — Сява незлостиво штурхнув мавпу під бік, — поки я думав, ще раз вилізла мені на голову й почала топить. Виплив я, коротше, допер її до берега... Лежу. Вона поруч віддуплюється. Турки, чую, ржуть, бляді... Оце так ми й стрілись, — зітхнув Сява сентиментально, ніби говорив про свою кохану після тридцяти років подружнього життя.

Був листопад. Темрява поволі сповзала на центральний пляж Ялти.

Після дев'ятого класу душа в Сяви якось ні до чого не лежала. Його мама, завідувачка одного приморського пансіонату, бачила це і, як кожна мати, сильно непокоїлась за долю свого роздвбая.

— От дивись, — часто казала вона йому за сніданком, — дев'ять років ти бив байдики в школі. І що? Що ти збираєшся робити далі? Ховатимешся в мене під спідницею?

— Ма, — мимрив Сява, — яка спідниця? Ти феміністка, ти все життя в штанях. Баті он заїхала праскою, коли він оце востаннє приходив. Мене теж не любиш. Ну яка спідниця?

Мама зітхала й починала лобову атаку.

— Славік, — казала вона, — твій батько мудак і жеребець. Та зараз мова не про нього, а про тебе. Я не хочу, щоб ти був такий, як він. Тому й питаю: чим ти будеш займатись по життю, чим будеш заробляти? Ти, головне, придумай, а я тобі на перших порах поможу грошима. Не сиди без діла. Добре?

— Добре, — буркав Сява й брав пару тижнів на роздуми, намагаючись підійти до справи по-серйозному.

— Ма, — приходив він до неї по тому, — я, кажись, придумав.

— Викладай, — кивала вона.

І Сява намагався викласти все якомога чіткіше.

— Ма, — казав він, — я прочитав кілька підручників з маркетингу... І там всі говорять, що в бізнесі головне — емоції. Є емоції, значить, є бізнес. Бізнесу без емоцій гайки.

— Ближче до діла, — починала дратуватись мама, шукаючи ключі від пригнаного з Польщі «фольксвагена».

— От, — казав Сява, — бачиш, ти вже нервуєш. Значить, я викликаю в тебе емоції. Правду там пишуть.

Основна ідея Сяви полягала в тому, щоб продавати емоції, тобто не те щоб продавати, а скоріше — розстрілювати. Він хотів відкрити на набережній тир, але не простий тир, а, як він говорив, «емоційний».

— Уяви, мам, приходять у тир мужик і каже: «В мене теща сука, жити не дає, дихати не можу, гризе мене, як бобер молоду березу...» А я йому: «В тебе є її фотка?» Він приносить мені фотку, я її швиденько проектором у повен зріст на стіну, а потім він по ній пуляє! Це буде бомба! Гроші лопатою гребтимем!.. Шо скажеш?

Мама лиш мовчки зиркала на праску.

Літо тим часом добігало кінця, і треба було щось вирішувати. Сява вирішувати не поспішав, відповідно, вибір за нього зробила мама-феміністка, після чого він іще два з половиною роки протирав штани в технікумі, так і не ставши агрономом.

— Ти, головне, довчись, — казала йому мама. — Отримаєш диплом, я тебе прилаштую в одну контору по знайомству, будеш помічником директора. Контора надійна, завжди буде на плаву. Вони возять по морю турецькі овочі. Будеш на закупках, тому читай більше про овочі, малий. Ти повинен у них тямити.

— Ма, — хнюпився Сява, — овочі — це не зовсім те, чим би я хотів займатись. Овочі не викликають у мене емоцій.

* * *

З технікуму Сяву вигнали після того, як він показав своєму науковому керівникові перший розділ диплома. Тема звучала приблизно так: «Використання конопель у народному господарстві». Починався диплом красивою й правильною фразою: «Коноплі (маріхуана) — це однорічна трав'яниста рослина родини конопляних (Cannabaceae)».